

[Arbejdsministeren.]

beskæftige sig med, og jeg kan for mit vedkommende give tilsagn om en positiv medvirken hertil. Men jeg vil gerne endnu en gang understrege, at jeg mener ikke, vi bør foretage os noget, som kan forsinke eller genere den udvikling, som allerede er sat i gang af dem, der i særlig grad har problemerne inde på livet, og som har vist både interesse og initiativ for at få disse vigtige spørgsmål løst.

Ordføreren for forslagsstillerne (Helveg Petersen): Jeg takker den højtærede arbejdsminister for hans positive indstilling over for det fremsatte forslag. Det var jo en mere venlig holdning end den, ministeren lagde for dagen, da vi sidst behandlede forslaget her i det høje ting. Der er vel næppe nogen grund til, at der her ved første behandling føres nogen lang debat omkring dette forslag; det ville jo let blive en drøftelse af den debat, der fandt sted i marts.

Jeg har, da forslaget første gang var fremme i det høje ting, redegjort for en række principielle betragtninger; de findes i spalterne 4388-4394 i Folketingstidende for 1964-65. Jeg skal ikke gentage disse betragtninger, men blot understrege, at jeg prøvede på at vise, hvor omfattende de problemer, der knytter sig til arbejdspladsernes forhold, er.

Arbejdsministeren var for et øjeblik siden inde på de mange spørgsmål, jeg på den måde fremdrog, og ved behandlingen sidst i det høje ting bebrejdede man mig også, at mine synspunkter var for brede. Jeg indrømmer, at jeg inddrog mange synsvinkler, men jeg gjorde det for at prøve på at vise, hvilken sammenhæng der er mellem problemerne, og det er vel en tendens, vi bør søge at fremme i det høje ting: at se mere konsekvent på samtlige de forudsætninger, der har indflydelse på løsningen af væsentlige samfundsproblemer. Det kan ikke være uden interesse at se på den lovgivning, der har indflydelse på arbejdspladserne, for at nå frem til klar-

hed over, hvorledes og i hvilken grad disse love er medbestemmende for udviklingen, og jeg finder, at en sådan fremgangsmåde er særdeles fornuftig, så at vi ikke får tilbøjelighed til at isolere spørgsmålene fra hinanden, løse dem brudstykkevis, løse dem uden at gøre os klart, på hvilken måde den isolerede løsning spiller ind på andre områder.

Mangler vi ikke ofte overblik over virkningerne af det, vi beslutter? Det er en kendsgerning, efter min opfattelse, at vi ofte gennemfører love, der har indflydelse på centrale samfundsanliggender, uden at vi gør os disse loves indbyrdes sammenhæng klar. Det er da også, så vidt jeg har forstået, det, der førte til venstres forslag til beslutning om nedsættelse af en kommission vedrørende sociallovgivningen, et udmærket forslag, der netop er udtryk for ønsket om at få belyst hele dette centrale samfundsområde på baggrund af den lovgivning, der findes, og hvis bredde man altså må erkende som en kendsgerning. På samme måde er det efter min opfattelse, når vi taler om arbejdspladsernes problemer, et område, hvor vi burde søge at finde ud af, hvorledes en række forskellige love virker i forhold til hinanden.

Det primære formål med et kommissionsarbejde må naturligvis være at fremskaffe et materiale, ud fra hvilket man kan tage stilling til de forandringer, der bør foretages i lovgivningen for at fremme produktivitet og virkelysten på arbejdspladserne. Men der kan jo godt derudover blive tale om råd, som en sådan kommission kan give arbejdsmarkedets parter. Nu sagde den højtærede minister, at vi skal være varsomme med at blande os i anliggender, som parterne beskæftiger sig med; det er jeg ikke uenig i, men det kunne jo godt tænkes, at man positivt kunne give parterne råd, som det var vel værd for parterne at tage med ind i deres videre overvejelser.

Arbejdsministeren var inde på den diskussion, der har været ført. Socialdemokratiet rejste jo spørgsmålet på kongressen